

Για τον Νικήτα

Ήρθες στη ζωή μου στις 16 Νοεμβρίου 1973 λίγο μετά που βγήκες από την ΕΣΑ.
Παλικάρι δυο μέτρα, ταλαιπωρημένο αλλά όχι ταπεινωμένο, έλαμπες στη μέση όλου του κόσμου και ήσουν φως μου κατακόκκινη νιφάδα σε γιορτή, γιορτή που ξαναέζησα στη ζωή μου άπειρες φορές, γιατί όλα ήταν γιορτή μαζί σου, ήταν χαρά, ξεφάντωμα, ήταν δημιουργία.

Δένδρο αειθαλές, ανθισμένο με χιλιάδες μπουμπούκια ιδέες, επιθυμίες, οράματα, αναζητήσεις..

Από την πρώτη στιγμή το μυστικό σου απλώθηκε και κατοίκησε στο διαμέρισμα της Σκουφά.

Να αναπνέεις με το μυαλό, να σκέπτεσαι με την καρδιά, να ζεις με τις αισθήσεις σου.

Να έχεις ρίζες βαθιές, να πατάς γερά στη γη και να πετάς ψηλά, πολύ ψηλά.

Μου το τραγουδούσες σε όλες τις γλώσσες, με όλα τα χρώματα.

Λίγο ακόμα να σηκωθούμε ψηλά, λίγο ψηλότερα, και το εννοούσες.

Ψηλότερα έλεγες και από το αύριο, γιατί το αύριο δεν μας αρκεί για να ζήσουμε τη ζωή μας, μακριά έλεγες, μακριά να κοιτάμε όλο και πιο μακριά για να καταλάβουμε τον κόσμο.

Κι έτσι αγαπηθήκαμε κι εμείς πέρα από τα όρια του σήμερα ή του αύριο, με τους δικούς μας όρους, τη δική μας αλήθεια.

Δεν σου τσάκισα τα φτερά και δεν μου τσάκισες τα δικά μου.

Δεν σου έκλεψα τη ζωή και δεν μου έκλεψες τη δικιά μου.

Δεν ήθελα να σε κλειδώσω καλέ μου μόνο στο δικό μου όνειρο, δεν ήθελες να με δέσεις μόνο στη δική σου τροχιά. Να ζούμε θέλαμε και να αγαπιόμαστε. Και το κάναμε.

Χιλιάδες φορές σε πλήγωσα και με πλήγωσες, χιλιάδες φορές είπαμε και οι δυο «εγώ και όχι εσύ», «γιατί εσύ κι όχι εγώ», χιλιάδες φορές βγάλαμε τα ακονισμένα μας μαχαίρια, τροχισμένα αδέξια από ένα βλέμμα, μια λέξη, μια απουσία, ένα παράπονο και χιμήξαμε με ορμή ο ένας στον άλλο, «θα σε κατασπαράξω για να με κατασπαράξεις» φωνάζαμε βουβοί στη κρυφή γλώσσα των ζευγαριών, αλλά η αγάπη περίσσευε πάντα και αυτή μας έδειξε το δρόμο, μάθαμε να μαζεύουμε τις ακίδες μας σιγά-σιγά, και να τις κάνουμε πλοκάμια βελούδινα να μας αγκαλιάζουν, να μας ενώνουν και να μην πονάμε ο ένας τον άλλον.

Δεν σε πρόσβαλα και δεν με πρόσβαλες ποτέ.

Δεν με πρόδωσες και δεν σε πρόδωσα ποτέ.

Κι έτσι φτάσαμε 34 χρόνια μετά να μου λες στην ταρατάσα της Ξανθίππου πριν 20 μέρες ένα βράδυ «είναι πηγή ζωής για μένα να συζητάω μαζί σου» και να μοιραζόμαστε το παγωμένο καρπούζι σαν να μοιραζόμαστε το πολύτιμο κόκκινο της καρδιάς.

Εάν όλα αυτά δεν είναι ο θρίαμβος της αγάπης, τότε τι είναι;

Ναι, καλέ μου εμείς το ζήσαμε το μεγαλείο της αγάπης και σε ευγνωμονώ για αυτό.

Τότε στη Σκουφά τα πρωινά σε έλουζα και σε χτένιζα και σου διάβαζα τον Μικρό Πρίγκιπα,

Και σε φώναζα Μικρέ μου Πρίγκιπα.

Και μου' λεγες εάν δεν μπορείς να πεις με λόγια αυτό που θέλεις ζωγράφισε το με ένα άνθος.

Κι εγώ, σου χάρισα την Μυρσίνη.

Και όταν σου έλεγα να προσέχεις καλέ μου ο χείμαρρος σου να μην πνίξει το βλαστάρι μας, μου έλεγες να σου το λέω ξανά και ξανά για να προσέχεις. Και μάζευες τη σκιά σου και άνθισε η Μυρσίνη και ντύθηκε ό,τι πιο δικό σου, ό,τι πιο δικό μου, ούτε δική σου, ούτε δική μου.

Όλα τα άνθη της ψυχής μου για σένα

Όλα τα άνθη της ψυχής μου για σένα

Μικρέ μου Πρίγκιπα για πάντα.

Σεβαστή Χρηστίδου – Λιοναράκη

Παρασκευή ξημερώματα, δύο μέρες μετά που έφυγες.